

נחל'י נצח

יו"ל ע"י מוסדות ברסלב / בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

גליון מס' 773
פרשת כי תצא תשפ"ב

ר"ח	צאת השבת	כניסת שבת	הדלקת נרות
20:08	19:28	18:17	ירושלים
20:06	19:30	18:34	תל-אביב
20:07	19:30	18:27	חיפה
20:07	19:29	18:35	באר שבע

דבר ראש הישיבה

להתגעגע

כשהוא רצה להוציא את בת המלך, היא אמרה לו את הדרך: בכל זמן פנוי תתגעגע ותצפה לחלף אותי. כשאדם מתגעגע באמת אל הצדיק הוא זוכה שהצדיק יבוא עד אליו. לנסוע לאומן, ולהיות קרוב גם ברוח!

הוא צריך לעזוב את ואסזלב והוא נע ונד, וכל המחלוקת שיש עליו היא בעיקר בגלל שהוא מסר נפשו להוציא אותנו מהשיניים של הס"מ לכן הוא חורק עליו שיניים, וממשיך ואומר: למרות שיש ריחוק בינינו - הוא ריחוק הגופות ולא ריחוק הנפשות חלילה.

נכון שיש עניין ותועלת להיות קרובים בגוף לצדיק, אבל העיקר הוא להיות מחוברים לרוח של הצדיק. זהו כותב מוהרנ"ת (בליקוטי הלכות הל' שלוחין ה') שצריך לחפש את רוח קודשו של הצדיק, ולא את הגוף. וכל החיים צריך לחפש זאת, אפילו המקורבים צריכים לחפש את ה"רוח קודש" שלו יותר ויותר, וזה עיקר החיפוש והתפילה.

כל חטא העגל קרה מאחר שראו שמשנה רבינו עוד לא ירד מההר. למרות שנראה שזה כיסופין לצדיק - הם לא התגעגעו לצדיק אלא חיפשו את גופו הגשמי בפועל, ולא חיפשו אחר הרוח קודש של הצדיק. ולכן שבט לוי לא היה חלק מהחטא, כי תמיד היה להם את הגעגועים לצדיק.

כשאדם מתחיל לבכות, כשמתחיל לבקש באמת, כשמתחילים להיות לו כיסופים באמת, אז מתגלה אליו הצדיק. הוא אדם באמת בא צדיק, הוא באמת מחפש, באמת רוצה, גם אם נראה לו שלא מצא כלום אז בסוף הצדיק יבוא אליו ויביא לו את כל אבודותיו. אדם נוסע לאומן, מחפש את הצדיק עוד ועוד ולא מוצא. אבל אל תתייאש, תמשיך עם העיניים הבוכיות, ואז תשיג את הכל. אם הצדיק לא נותן לך זה כי הצדיק אומר: אדוני, הכיסופים שלך הם עוד לא כיסופים אמיתיים, רק אם בוכים ומתגעגעים הצדיק באמת מתגלה אליך.

תכסוף עם עיניים בוכיות

אדם אומר: נסעתי לאומן, אני נוסע לאומן יותר מחמישים פעם, למה עוד לא מצאתי את התיקון המושלם? התשובה היא כי עוד לא באת עם עיניים בוכיות, אתה לא מחפש באמת. צריך כל יום לחפש בכל יום להגיד תיקון הכללי ולעשות שעה התבודדות, להמשיך לקיים את העצות של הרבי. אם אתה עושה זאת עם עיניים בוכיות, עם כיסופים, עם געגועים לצדיק, וממשיך וממשיך בלי להתייאש וכלי להפסיק, הצדיק יבוא עד אליך.

זו אחת העבודות החשובות שנותרו לנו בשבועות הקרובים: לכסוף, להתגעגע ולבקש בכל ליבנו לבוא אל קדושת הצדיק, ואז נזכה לצל את הנסיעה לאומן ולשאוב ממנה את גודל ההשפעות שאפשר לשאוב ממנה.

הפרשה פותחת במילים "כי תצא למלחמה". זוהי המלחמה של כל אחד עם יצר הרע, והמלחמה של כל אחד להוציא את הניצוצות שלו שנפלו בגלות.

ובהמשך הפסוקים נאמר "ראית בשביה אשת יפת תואר", זוהי בחינת מה שרבינו מספר ב"מעשה מבת מלך", שבת המלך [שהיא השכינה] נמצאת בשביה ונפלה אל ה"לא טוב", וצריך להוציאה משם.

ושם מספר רבינו שהמשנה למלך חיפש אחר בת המלך, וכשמצא אותה בתוך הארמון של ה"לא טוב" אמרה לו שיוכל להוציאה רק אם יבחר לו מקום וישב שם שנה שלמה ויתגעגע אחריה להוציא אותה, ובכל זמן שיש לו פנאי יתגעגע ויבקש ויצפה לחלצה.

נוסע בגלל השכן

זהו מסר מאוד חשוב בימים אלו. לפעמים אדם כבר רגיל בנסיעה לאומן, אין לו שום התחדשות, הכל מוכן לו בראש, הוא יודע איפה הוא אוכל וישן וכו'. ולכן זה נהיה מצוות אנשים מלומדה, בלי חיות, בלי געגועים. הכל רגוע אצלו בלב, אין שום כיסופים לאומן, לצדיק.

הניסיון הוא: לא להתרגל, לא לאבד את החיות, לבוא עם התחדשות. לפעמים אדם נוסע לצדיק רק בגלל החברה; לולא החברים, לולא הישיבה, לולא לא היה לו נעים מהאישה, מהרב, מהשכנים, הוא לא היה נוסע...

אולי באמת זה מה שטוב בשנים האחרונות, שהנסיעה אינה מובנת מאליה וצריך להשתוקק ולהתפלל הרבה שנזכה להגיע לצדיק.

אנחנו צריכים לכסוף, להתגעגע, כמו שאמרה בת המלך: תגעגע אחרי שנה שלמה, לכסוף לאומן ממוצאי ראש השנה לראש השנה הבא. ואם לא התחלנו משנה שעברה - לפחות עכשיו נכסוף להגיע לצדיק, פחות משלשה שבועות לפני אומן, להכין את הכלים של נשמתנו בשדה, להכין את עצמנו לראש השנה, לעשות עבודה של געגועים.

כי להוציא את בת המלך זו עבודה של געגועים, של השתוקקות. כשיש געגועים לצדיק הוא מופיע ונמצא אצלך. לא מספיק לבוא לאומן, למקום בו גופו של רבינו נמצא. צריך להשתוקק אל נשמתו של הרבי, אל רוחו, אל דרכו.

מחפש את גופו

רבינו כתב במכתב (נדפס בתחילת עלים לתרופה)

תאהב את המצוות

בצורה מופלאה: כדי לערוב - שלא יטוין; כשישמע ישראל מחבבים את המצוות, מסתתמים דבריו. כלומר: מכיוון שבני ישראל אינם מסתפקים בתקיעות ותרועות פעם אחת, אלא תוקיעין ומרעים פעמים נוספות, התנהגות כזו מורה על מהות האדם ועל פנימיות נפשו, זה מורה על אדם שיש לו דרישות מעצמו ואינו מסתפק במועט בחלק הרוחני. כך מתנהג מי שיש לו הבנה אמיתית בחביבות המצוות.

הרשעות הולכת לה

לכך נקרא החודש שייכנס בעוד שבועיים "ירח האיתנים", שהאדם יהיה איתן ברצונותיו הרוחניים, שירצה לקיים את המצוות בחביבות ובאהבה. אין פלא שההתעוררות לחביבות המצוות בימים אלו, מתחילת חודש אלול ועד לסוף הימים הנוראים, והרצון האמיתי של עם ישראל לעשות את המצוות בהיידור, הם הם הכוח לערוב ולקטרג את השטן שלא יהיה לו פתחון פה לקטרג ח"ו. אנשים כאלה יודעים לרצות את קונם בחביבות מכל מצווה. דווקא אותן פעולות שהוא עושה יותר ממה שהוא צריך או חייב, לפנים משורת הדין - בכוחן לעצור את השטן מלקטרג.

כתוב בתהלים (לז, י) "עוד מעט ואיננו". פירש הרה"ק רבי ברוך ממעז'בוז ז"ע שמדבר על הנקודה הפנימית והטהורה של כל יהודי, הנקראת "עוד מעט", ששם "אין רשע", לא מגיעה הרשעות. "והתבוננת על מקומו" - העבודה של האדם היא בחביבות ובשמחה, שמראה שמבין דבר מתוך דבר, ואז - "ואיננו", כל הרשעות הולכת לה, ומאותה הנקודה יכולים שוב לבנות הנקודה הטובה עד שישוב הכל לטובה.

אדם היודע לפעול בחביבות ובשמחה אין צורך עוד לחסום את השטן בתחבולות שונות, כי השטן מתבייש מאלו האנשים העושים מרצונם את ההידורים, שקיבלו על עצמם בשמחה את המצוות. זהו אפוד המגן האמיתי נגד כל המקטרגים, המצוות בחביבות הם המקלט נגד כל המרעין בישין בדין.

זו הקדמה ודרך לימי אלול, ויסוד כולל בכל עבודת האדם: הוא זהיר במצווה קלה כבחמורה - והכל בחביבות גדולה.

היהודים הקדושים החוטפים ומנצלים מכל הבא לידם, הם הם יזכו להמליך את הבורא כבר מעת ההכנה בימי אלול, ויעלה זיכרונו לפני ה' לטובה בתוך שאר עם ישראל לאלתר לחיים טובים ארוכים ולשלום אמן.

י שטרח בערב ראש השנה יינה מכך כל השנה!

שוב אנו ניצבים בחודש אלול, בו איבנו היקר דופק לנו בדלת ומבקש להיכנס. גם אם איננו ערוכים לקבל פניו כראוי, גם אם איננו מוכנים לגמרי - הוא כבר בדלת, הוא כבר דופק.

וחשוב לכולנו לדעת שבאמתחתנו מזוודות כבדות של ברכות וישועות: שנה של בריאות, שנה של נחת, שנה של פרנסה בריווח, שנה של הצלחה לכולנו. הכל בידינו, והוא מבקש לתת לנו הכל בכל מכל.

יש אשר די בהזכרת שמו של אלול כדי להרטיט את לבו ומיד יחזור בתשובה. אך יש אנשים שאוהבים ללכת בחודש אלול כפופי גב, קמוצי מצח, עסוקים תדיר בעיון ברשימות מעשים שליליים, מלקים ומצליפים בעצמם במילים קשות כדורבנות. והכל כדי להרגיש את חרדת הדין.

הביעה היא שבסוף הם נשארם רק עם המרה השחורה, שזו תאוה לכל דבר. מדוע הם כך עושים? כי בכך הם מרגישים מרוממים, פרושים, קדושים מעונים, אבל אין אדם החושב שבדרך זו הוא יזכה לכתובה וחתימה טובה ומתוקה, כי בשטח אנו רואים שהתוצאות הן הפוכות.

זה מורה על אדם שאינו מסתפק במועט בחלק הרוחני. כך מתנהג מי שיש לו הבנה אמיתית בחביבות המצוות...

מחבבים את המצווה

משכך עלינו לדעת: מהי הדרך הנכונה של תשובה? ועוד: מהו התואר "ירח האיתנים" שניתן לחודש תשרי? ומה רוצים השם "ירח האיתנים" לדרוש מאתנו? נוהגים לתקוע בשופר במשך חודש אלול כי בזה מערבבים את השטן, שלא ידע היצר הרע מתי יהיה ראש השנה. אין ניתן להבין שאפשר לערוב ולרמות את השטן, הרי הוא מלאך כמובא בתחילת ספר איוב, ואין אפשר לרמות מלאך שמימי? מה החינוך שרוצים חז"ל להחדיר בנו בזה?

ואם כן ניתן לרמות את היצר הרע - אין באמת ניתן להינצל ממנו? מהו מקלט מפניו? הרי כל יום הוא מלחמה, כל רגע הוא מאבק, כל שניה היא קרב על החיים. אין נמצא את המרחב המוגן אליו היצר לא יוכל לחדור, אין נוכל להגן על ליבנו בשכפ"ץ?

את ערוב השטן מוצאים אנו בקשר למצוות תקיעות שופר בראש השנה, כמו שאמר רבי יצחק (ראש השנה טז, א-ב): למה תוקעים ומריעין כשהן יושבים ותוקיעין ומריעין כשהן עומדים - כדי לערוב השטן. ופירש רש"י

מוקד המבצעים
למצטרפים חדשים:
02-623-1218

רבי נחמן יעניק לך ולילדים שלך, חוזק נפשי והעצמה...

מאיפה אתקרב אליך?

"היכן אני? מתי אתקרב אליך?"

התפרצות הקדושה הזו לא מגיעה מהאוויר. זה הצדיקים האמיתיים שיודעים את כור מחצבתה של כל נשמה ומודיעים לה מהי נקודת הזינוק להשנה שממנה נתחיל ודרכה נצליח לחזור אל השם באמת.

אם כל עם ישראל מקבלים את הארת ראש השנה דרך הצדיקים, מובן מאליו שמי שנוסע לצדיקים מקבל את עיקר הנקודה. אשרנו!

...

למעשה השארתי אתכם בלי משהו ממשי ביד. מה שהעברתי לכם זה שבראש השנה תדעו איך להתחיל. אבל ראש השנה הוא עוד יותר משבועיים, ומה תעשו בינתיים?

מדליף לנו רבי נתן: עיקר ההתחלה של התשובה - לצעוק להשם יתברך מעומק הלב. לפני תקיעת השופר או אומרים "מן המצר קראתי ק-ה", מעומק מיצרי הלב או זועקים להשם, מתפללים מקירות נפשנו, זועקים באמת-באמת, אבא! תעזור לנו! אנחנו

רוצים לחזור בתשובה!

ולא מספיק פעם אחת. תראה כמה פעמים אנו נוקעים שוב ושוב, כי על הצעקה צריכים לחזור עוד ועוד, לצעוק ולחזור ולצעוק, להתפלל ולשווע ולהתחנן ולבקש ולהפציר ולהעטיר. תיקון של נשמה לא נגמר ברגע, ובטוח לא אחרי שעשינו כל כך הרבה טטויות בחיים... נתפלל שוב ושוב עד שהשם יעתר ויחזיר אותנו אליו.

ומאחר שאיננו יודעים מאיפה להתחיל, אל לנו לצעוק על דבר ספציפי, לא נתפלל על משהו מוגדר שאותו אנו רוצים לתקן. רק נצעק להשם בלי מילים, כמו השופר, לצעוק מעמקי הלב להשם שיחזיר אותנו אליו ונזכה לעבוד אותו כמו שהוא באמת רוצה, ואז השם ירמוז לנו מאיפה הוא באמת רוצה שנתחיל לחזור בתשובה!

(ליקוטי הלכות ערלה ד אות ה ואיך)

וד מעט נגמר חצי מאלול ועדיין איננו יודעים איך נחזור בתשובה באמת.

כמובן אנחנו מתקדמים קצת פה ושם, אבל עדיין, איננו יודעים היכן להתחיל, איפה נקודת הפתיחה, העניין שבו עלינו להתחיל להתחזק ואז כל הדברים יבואו כמו קרונות אחרי הקטר.

בשביל זה יש ראש השנה, שכשמו כן הוא: ראש והתחלה. כאן צריך להתחיל, זהו היום הראשון של עשרת ימי תשובה והוא התחלת התשובה והתיקונים.

בראש השנה נעמוד כולנו צפופים יחד עם עוד המוני יהודים, ונצעק ונתחנן מעומק הלב: "מ-ע-מ-ק-י-ם, קראתיך השם!", ריבונו של עולם, תעזור לי ותאיר לי את העיניים לדעת מה עלי לעשות תחילה כדי לחזור אליך, באיזו נקודה להתמקד. אנא ממך אבא!

בסך הכל מה זו תשובה? לחזור לשורש (כמו שכותב רבינו ז"ל בתחילת תורה ל"ה), לשוב למקום מחצבתנו ושורשנו בנשמתנו הגדולה והכוללת של אדם הראשון. אם היינו יודעים להיכן עלינו לחזור, ודאי גם היינו יודעים מהו "ראש השנה" הפרטי שלנו, הנקודה שבה עלינו להתחיל וממנה לחזור להשם.

אבל אנחנו לא יודעים, אין לנו שמץ מושג מה הכוונה "שורש נשמה" ולא "מקום הנשמה בנשמת אדם הראשון", וודאי לא היכן מקור נשמתנו שלנו.

ובשביל זה אנחנו נוסעים לצדיק בראש השנה, שהוא יודע את מיקום מחצבתנו המקורי וברחמנותו הגדולה משדר לנשמתנו מה הדבר הראשון בו עלינו להתמקד בעבודת התשובה.

בכל מקום שלא תהיה בראש השנה, תראה אנשים שפתאום מתעוררים להשם וצועקים אליו מעומק הלב. תראה יהודים מזוילים דמעה אמיתית לפני השם, אנשים שבכל השנה עסוקים בפרנסה או להבדיל בלימוד ואין להם זמן לחשוב על התכלית ועל הבורא, ופתאום הם מקבלים זריקת התעוררות פתאומית ושואגים אל השם

אנשים שבכל השנה עסוקים בפרנסה או להבדיל בלימוד ואין להם זמן לחשוב על התכלית ועל הבורא, ופתאום הם מקבלים זריקת התעוררות...

לצעירי הצאן

תחכה ותשתוקק

המשנה למלך חפש אחר בת המלך, וכשמצא אותה בתוך הארמון של ה"לא טוב" אמרה לו שיוכל להוציאָה רק אם ישב שנה שלמה ובכל זמן שיש לו פנאי יתגעגע ויבקש ויציפה לחלצה. להוציאָה את בת המלך זו עבודה של געגועים, של השתוקקות. כשיש געגועים לצדיק הוא מופיע ונמצא אצלך!

מתוך מאמר ראש הישיבה

שושנה במי המקווה

26 שנים לפטירת הגאב"ד הגרמ"א פריינד זצ"ל - כ' אלול תשנ"ו - תשפ"ב

ר' שלום התקרב אל הגאב"ד, והרב התאזר בכוחות אדירים כשהוא נשען כולו על משמשו המסור, ונעמד. מכאן החל הגרמ"א לצעוד, פסיעה אחר פסיעה, כשכל אחת כזו עולה לו בכאבים מייסרים ומענים, כשכל-כולו שיעון על ר' שלום, עד שהגיע אל המדרגות החיצונית, שם היתה לו עזרה נוספת מכיוון בעל המונית שראה את ייסוריו של היהודי הזקן והטה שכם לעזור ככל שיכל.

סוף סוף, לאחר דרך שנדמתה כנצח הגיעו השלטה לפתח המונית, והנהג שואל ברגישות לאיזה בית חולים להסיע את החולה, והמשמש עונה בחיון: "אל בנין המקווה הקרוב..."

לסתו של נהג המונית כמעט נשמטה בתימהון לשמע מחוז חפצו של החולה המיוסר שלצידו, אלא שלפתע אירע דבר לא צפוי: משה-בער בכבודו ובעצמו, המשמש המסור ששומר ביותר על

בריאותו של הגאב"ד, הופיע לפתע במלוא הדרו וביקש להבין את מטרת הנסיעה בשעות כאלה.

"מה אתה עושה כאן בשעה כזו?" שאל ר' שלום את משה-בער. "עד עכשיו בררתי לולבים עבור רבינו שליט"א" ענה משה בער, "וכשגמרתי עברתי פה, ראיתי מונית ובאתי לבדוק מה נעשה. ומה באמת קורה? להיכן הרב נוסע?"

כששמע את מטרת הנסיעה התנגד בכל תוקף, אך דבר לא עזר לו מאחר שהגרמ"א כבר היה בתוך המונית... מסע הייסורים המשיך ביציאה מהמונית לכיוון המקווה, וביציאתו היו פניו הקדושות של הגרמ"א מיוסרות - אך מאושרות: ברוך השם, גם במצב כזה הצלחתי להוסיף טהרה!

(מקור: "משה ריעא מהימנא")

כל שנה בזמן הזה עובר הגרמ"א על מאות אתרוגים מהודרים המובאים לפתחו, ובעיניים בורקות בוחר את היהלום שבכתר שימשם אותו למצווה הנעלה של נטילת לולב.

גם השנה הוא עושה זאת, אך בישיבה על כסאו כשמידי פעם הוא מפליט אנחה כבושה. זיהום מוגלתי התפתח ברגלו, וכשהכאבים היו ממש חזקים הזעק אליו הרופא שקבע שזו שושנה.

שם יפה יש לה למחלה זו, אך חוץ משם אין לה שום דבר יפה. את מי שברוך השם לא סבל ממנה יכול לטמא להטעות שמדובר במשהו כמו פטרייה ברגל, אך זו מחלה ממש רצינית שמדי שנה מאות אנשים מתאשפזים בגינה בבתי החולים, ויש שרגלם נכרתת מחמתה, רח"ל.

הרופא הוסיף רשימת הוראות שחלק מהן ממש

העלו גיחוך על פני השומעים: הרב לא יכול לפסוע צעד אחד על הרצפה, והרופא מדבר על "לא לעשות הליכות, לא ללכת לבריכה..."

"לשטוף את הרגל אפשר וכדאי, על פי ההוראות שאתן במשך" ציין הרופא, "אך בריכה היא מקום מזוהה, הממש מסוכן לחשוף את הרגל למימיה".

הגרמ"א קיבל את הדיון באהבה, והמשיך להנהיג את העדה החרדית במסירות ובאהבה ככל שהתאפשר לו במצבו. כוורת המשמשים והעסקנים המשיכה לרחוש סביבו, נמלכים בדעתו בכל בעיה שעלתה על הפרק בחיי היהדות בירושלים.

...

אחרוני המקורבים שיימו את עיסוקיהם ושאלותיהם ופנו לצאת מדירתו של הגרמ"א, אך רמיזה קלה מצידו של הגרמ"א העבירה לו שלום [בדו"ח] את המסר כי הגרמ"א רוצה שלא יצא מביתו כרגע.

לאחר שכלתה הרגל מביתו של הגאב"ד פנה ר' שלום אל הרב ושאלו מה רצונו. "מתי פותחים את המקווה לפנות בוקר?" שאל הגרמ"א בפתע. "בשתיים" ידע ר' שלום לענות.

"בוא נא בבקשה אל ביתי בשעה 2, וסייע לי ללכת לכיוון המקווה", אמר הגאב"ד. "אך מדבר אחד הזיהר והישמר: אל תביא איתך את משה-בער [בדו"ח] המשמש, שכן יודע אני בו שלא ייתן לי ללכת בשום אופן..."

ר' שלום תמה: "ומה יעזור שאבוא לקחת, כשהרב שליט"א אינו יכול להציג את כף רגלו על הארץ?"

"נראה כבר אז", ענה הרב סתומות.

כמה דקות לפני 2 בלילה ניצב המשמש בבית הגאב"ד כפקודת הקודש, והזמין מונית שתקח את רבו לכיוון המקווה.

"הטקסי הגיעה" בישר ר' שלום לגרמ"א.

לאיזה בית חולים? הגרמ"א פריינד באומן

רבי משה אריה פריינד זצ"ל

נולד: ו' תשרי תרס"ד, הוניאד שברומניה.

זיווג ראשון: כבן 17 נישא למרת ביילא שילדה לו שמונה ילדים, כולם נרצחו על ידי הרשעים בשואה.

זיווג שני: כבן 42 נשא את מרת פריינדא,

שילדה לו בן יחיד שנפטר בצעירותו.

רבנות: בשנת תש"ז התמנה

לראב"ד בסאטמאר שברומניה.

מרא דירושלים: בשנת תשמ"ט התמנה לגאב"ד

העדה החרדית ירושלים.

נפטר: כבן 92.

לפני שנשא את אשתו השנייה קבעו לראות ולהראות בכך ששניהם יעברו באותו רחוב משני צידי הכביש. הגרמ"א צעד על המדרכה, שאל אם היא כבר עברה ונענה בשלילה. בפעם השנייה ששאל נענה בחיוב, שמח על שקיים את המוסכם והמשיך בשלוה לביתו...

הכי קרוב - הכי מפנק

הזמינו עכשיו חדר במלון שמאחורי הצינור!

050-4141-497

avraham201@gmail.com

מיטות קינג סייז

סאונה ומקווה מטואר

ארוחות כיד המלך

הכי קרוב לצינור

החיים בהלכה

בהכוננת הרה"ג ר' בצלאל נהרי שליט"א, דומ"צ קהילת זכרון ישעיהו - אלעד

שאלה:

כמה מים שותים בלי לברך ברכה אחרונה?

התשובה: נכון להזהר לשתות פחות מכזית [28 מ"ל], ואם שתי יותר - אינו מברך ברכה אחרונה עד שישתה רביעית [86 מ"ל].

רביעית, שהיא 86 גרם מים [כחצי כוס חד-פעמית שהיא 180 מ"ל], ולברך ברכה אחרונה.

יש לציין שהט"ז (סק"ג) כתב שמברכים ברכה אחרונה משיעור "מלוא לוגמיו" [שהוא רוב רביעית]. האחרונים לא פסקו כדבריו, אך כדאי לפחות לחוש לדבריו לעניין האמור: גם אם שתית כבר כזית משקה - תשתדל לא לשתות רוב רביעית, אלא או פחות מכך - או רביעית שלמה (משנ"ב סקי"ב).

כך יש גם שיטה האומרת שעל "כביצה" משקים [כ-50 גרם] מברכים ברכה אחרונה. ולכן, גם אם שתית כנ"ל - תשתדל לא לשתות כביצה שלמה, אלא או פחות מכך או רביעית שלמה (משנ"ב סקי"ב).

לסיום נציין דבר מעניין היוצא מהאמור: אדם שכן שתי כזית יין, ולאחר מכן אכל עוגה [מצי בקידוש ביום שב"ק], ורוצה לברך "על המחיה" על העוגה, עליו לכלול בברכתו גם את היין ששתה ולומר "על המחיה ועל הכלכלה על הגפן ועל פרי הגפן" וכו', וכן בסיום הברכה.

טעם הדבר: מאחר שכששתה כזית יין הוא בספק אם לברך "על הגפן", מספק עליו להוסיף ולהודות על הגפן ב"על המחיה" שהוא מברך ממילא... (משנ"ב דרשו ופסקי תשובות סוף סי' רח).

החב דבר: נאמר ב"שולחן ערוך" (סימן רי ס"א): האוכל פחות מכזית... והשותה פחות מרביעית... מברך תחלה ברכה הראויה לאותו המין, ולאחריו אינו מברך כלל.

מכאן נראה ששיעור השתייה המחייבת בברכה אחרונה היא "רביעית", בשונה מאוכל ששיעורו ב"כזית".

אך השולחן ערוך ממשיך, שיש שהסתפקו לומר שגם שיעור השתייה היא כזית, שהוא כשליש רביעית [רביעית לשיעור ר"ח נאה הוא 86 מ"ל, וכזית הוא 28 גרם]. ומסיים השולחן ערוך: לכן, טוב ליזהר שלא לשתות אלא פחות מכזית - או רביעית.

כלומר, אדם יכול לשתות קצת מים בלי לברך ברכה אחרונה, אך עדיף שישתה פחות מ-28 גרם מים, כי אם ישתה יותר יש אומרים שחייב לברך "בורא נפשות" ולמעשה לא יוכל לברך כי "ספק ברכות להקל".

אם בכל זאת רוצה לשתות יותר - יכול לשתות

ניצוץ לשבת

מתוך גיליון 'ניצוצות', מגזין הלב לכל המשפחה

הנשמה זועקת לשמחה אמיתית

מתורה ומצוות, אבל רבים מאחינו בני ישראל נעשים חכמים בחכמות החיצוניות, שאז קשה יותר להכניס בהם אמונה תמימה ופשוטה ולהפיח בהם רוח חיים של דרך ה'.

אבל בכל זאת הנשמה שבלב זועקת לקצת שמחה אמיתית, לקצת חום והתקרבות לה' ולהדות האמיתית, ולכן דווקא בדור הזה אנשים רבים מתעוררים להתקרב

לדרכו של רבנו הקדוש, דרך שנותנת תקווה והבנה שכל יהודי באשר הוא שם, ה' נמצא אצלו ועימו תמיד.

ולכן גם תלמידי חכמים מתקרבים לדרך זו, כי אף על פי שלומדים תורה אבל לפני ההתקרבות חסרה להם ההתלהבות, החמימות, התמימות והאמונה הפשוטה, שהיא רוח החיים שהצדיק מפיח על ידי עצותיו הפשוטות ועל ידם מתגברים בשמחה על הניסיונות.

(ראש-הישיבה הרה"ח רבי שמואל שטרן שליט"א. מגזין "ניצוצות" תשרי תשע"ב)

המונים צמאים. ערב ראש השנה באומן

דווקא בדורנו זה מתפשט עניינו של רבנו הקדוש בעולם, ורבות אנשים זוכים להתקרב לדרכו הקדושה ולנסוע לציונו הקדוש.

במילים קצרות נתאר את אחת הסיבות: למרות שחלפו למעלה ממאתיים

שנה מפטירת הבעש"ט ורבינו הק', אנו נמצאים בדור שמבחינות מסוימות מאד דומה לדורו של הבעש"ט, שהמאפיינים שלו הם ריבוי עמי הארץ שלא יודעים מתורה ומצוות, וגם אלו שיודעים הרבה פעמים אין להם שמחה בקיום התורה, אלא ההיפך: הם "פוזלים" לכל מיני עניינים של עולם הזה, והעצבות מתגברת.

ועוד יותר גרוע מזמן הבעש"ט ורבינו הק', שבזמנם רבים מעמי הארץ לא ידעו קרוא וכתוב, ולכן גם לא ידעו השכלה חיצונית. מה שאין כן עתה, שגם אם אין יודעים

פתגם השבוע

מבתיים חסרי אהבה גדלים ילדים נושרים

מתוך הספר 'פיקודן משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שטרן שליט"א

להצלחת ולרפואת הרב אליעזר בן עטיא שליט"א
נתן בת-בת-שבע ואדל בת-דבורה ציפורה רחמים לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

להצלחת משפחת אוקן
להצלחת משפחת שרון
להצלחת משפחת שילר

להשכרה בכל יום בשעות הערב

בית מדרש מתאים לאירועים קטנים באזור מאה שערים
עזרת גברים ועזרת נשים בנפרד
לפרטים: 054-8475902

תורה מגוננת בשעת מלחמה

בימים אלה נערכות ההכנות הלוגיסטיות האחרונות לקראת פתיחת 'היכל התורה', מובאים כסאות, שולחנות ומזגני ענק עם כל הציוד הנלווה, על מנת להעמיד את ההיכל באופן הטוב ביותר לתועלת ההמונים הצפויים לשקוד בו על תלמודם בשבועות הקרובים.

בשנה זו במיוחד, לאור המצב המלחמתי השורר באוקראינה, יתקיים היכל התורה בסימן 'תורה מגנא ומצל' - כי אכן דווקא השנה, יותר מתמיד, נחוץ ביותר לברוח מכל הטרדות והבלבולים ואיבוד הזמן העלולים לשאוב ולכלות את זמן שהותנו באומן - להימלט בית המלך, לתפוס מקום נוח בהיכל התורה הנעים והנוח - הפינה היחידה שאפשר באמת ללמוד ביישוב הדעת באומן - להגות בתורה הק' ולהתמלא בחיות, שמחה ו'גישמאק' בעבודת השי"ת.

הלומדים יזכו גם להרבות זכויות ושמירה עליהם, כפי שיודע כל אחד ומרגיש בנפשו כי אין לנו שיעור רק התורה הזאת, ולימוד התורה הוא- הוא 'כיפת הברזל' הטובה והחזקה ביותר שתגן ותשמור ותושיע אי"ה מכל צר ומשטין ואויב.

הזדמנות להעמיק בלימוד

במקביל להכנות הגדולות לקראת 'פתיחת ההיכל', מתקיימים בימים אלו הדפסות רבות של התורה הזמנית, כאמור, למען יוכלו לומדי 'היכל התורה' גם השנה להקדיש את מיטב עיתותיהם ללימוד התורה הזמנית בעיון.

בפרט כאשר אווזים עתה בתורה ס"ה המופלאה, התורה של בעל השדה, הרי שזו העת המתאימה ביותר להתעמק בה - כאשר מצויים בצלו של בעל השדה, סמוך ונראה לציון קדשו, לפתוח את שבילי הדעת, להבין ולהשכיל ולעמוד על עומק רז סוד הקשר המופלא שלנו אל בעל השדה השוכן פה באומן, ולגלות מה עלינו לעשות בכדי להישאר בתוך השדה ולא להיפלט החוצה.

זה המקום וזה הזמן, כאשר רחוקים משאון השגרה, להשקיע את הראש ואת הלב, את הדעת ואת הרגש, בתורה של הרבי; לקיים את רצונו, לדבוק בפניו שכלו ונשמתו הגנוזים בספרו ותורתו, ביישוב הדעת ומנוחת הנפש!

בשנה זו, למרות כל החששות והדאגות, נפתח בימים אלו 'היכל התורה' הענק בעיר הגעועים אומן, בסמוך לציון רבינו הקדוש, כאשר המקום יכיל עשרות אלפי ספרי לימוד חדשים, בהיכל ממוזג וענק שיעניק קורת גג לאלפים הבאים להתקבץ באומן בימי ראש השנה.

מאות אלפי שעות לימוד

כלל המשתתפים בקיבוץ הקדוש בימי ראש השנה בשנה שעברה זוכרים היטב את האוירה המיוחדת והמרוממת ששררה ב'היכל התורה' הענק והממוזג, הממוקם באוהל הגדול של בית הכנסת בראשותו של הנגיד שיינר.

כבר מהשבוע הכנות אחרונות בהיכל התורה הענק באומן

המקום, אשר הפך לאחד המוקדים המיוחדים בעיר אומן, היווה פינה של שלווה ויישוב הדעת, שלא היה כמוה במשך שנים ארוכות. במשך מאות אלפי שעות מצטברות שקדו בחורים ואברכים, זקנים וילדים על תלמודם והגו בתורה הקדושה,

ובהתחדשות, במתחם הממוזג והנוח, לצד שולחנות וכסאות נוחים, כאשר לאורך כל היום מתכבדים הלומדים בקפה וכיבוד קל - וקול התורה הולך וגדל מאוד ומוסיף כבוד ותפארת לקיבוץ הקדוש של רבינו הק'.

האוהל הענק מכיל מאות מקומות ישיבה, וכולל עשרות שולחנות, כסאות, ארונות ספרים, ואלפי ספרים שכבר מוכנים ומזומנים לבואם של אלפי הלומדים. בנייהם, כמובן, עומדים הכן אלפי עותקים של תורה ס"ה מהספר הקדוש 'ליקוטי מוהר"ן הנלמדת ע"י אברכי הכוללים ובחורי הישיבות במסגרת 'התורה הזמנית'. היכל התורה ממוקם באותו מקום כבשנה שעברה - אוהל התפילות של הכנסת אורחים 'אזמין' של הרב לייזר שיינר ה"ו.

דווקא בשנה זו

היכל התורה נקרא "תורת חיים" ע"ש הר"ר חיים ב"ר יצחק ראזענבערג ז"ל, מופעל ע"י הר"ר מרדכי (מוטי) גוטליב שליט"א - יו"ר ארגון 'לטייל בתורתנו', ועומד תחת נשיאותו ובראשותו של הגאון רבי יעקב שלמה מוזסון שליט"א, שאף ימסור שיעורים מיוחדים בזמני הלימוד וכפי שיתפרסם.

כולל יום שישי

דרושים תורמים עבור כשר, דגים, יין, סלי מזון, ושאר ירקות ומוצרים לחלוקה לכבוד שבת קודש עבור 50 אברכים מתמידים המתמסרים ללימוד התורה הקדושה בשעות הבוקר מידי יום שישי בכולל 'נחלי נצח'

לתרומות: 053-31-25231

תוקד הזמנות: 1-800-800-148

הספרים והדיסקים של הגה"ח רבי שמואל שטרן שליט"א אצלכם בבית

